

On se mõtte ihho sees,
Mis ta wágga selgest teab,
Et ta ello armsaks peab.
Issegi ka hunt ja farro,
Teab sedda selget arro,
Et ei tahha surra ta,
Waid weel tahhab ellada.

Laste suitsetamisest.

Mitmes kohtas rahva seas, on veel se pahha pagana ušfo wiš et, kui Jummal ühe emmale noortsuggo annud, ja olgo selle lapsel kül terwed ihholiikmed ja kui temma porta karjatab, ehk kõhho náppitamist tundreb ja paljo karjub, ehk kui laps ennast ligutab, silmi keerab ja srrutab, sedda mõda, kuida temma tuggewus on, sest temmal on jo hing sees, ja kõik mis ellab, se ligutab ennast, ja iggaüks omma jõudo mõda. Tulleb nüüd mõnni naabri eit last wootma, siis on uende seas ka neid, kes kohhe árra nággewad,

et lapsel wigga jures on. Párriwad ka játele, mis loma emma ehk išsa, lapsel kandmise oal náinud; mõnnel on ka jubba se hea tundminne ehk pettuse willund wiš, et kohhe útleb, mis wigga lapsel on: Kas ušsi-wigga, kanna-wigga, foera-wigga, kašsi-wigga, hundi-wigga, farro-wigga, rebbase- ja jánnese-wigga ja Jummal teab mis wiggad need kõik on ehk kes sudab neid nimmetada. Agga se on selge, et sedda wigga, mis nisuggune pettis útleb, se wigga peab lapsel ka ollema, ja selle kätwade ehk luidega peab laps ka suitsetud sama. On se pagana tõ tehtud, siis útlewad wannemad ja wõerad, et laps parremaks sannud ja temmal jálle innimese nággo jures on; et ta kül ühte ja seddasamma modi on, kui ta ilma tulli.

Mõttelge nüüd, armsad emmad! et need innimesed kes nisuggust osja rákiwad ja suitsetamise ndu andwad, et need kõige sandimad innimesed ma-ilma peal on, kellel muud ei olle ota, kui põrgo-tuld! sest nenda on põrgo tembus. Mõttelge, oh emmad! Kui Jummal